

Arrest

nr. 248 103 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 7 maart 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 19 maart 2019 om internationale bescherming. Op 7 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 februari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 2 juli 1983 in Cuscatancingo, San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U trouwde in 2005 met D. E. C. D. (...), maar jullie zijn intussen niet meer samen. U hebt twee dochters A. G. (...) en T. M. (...), met wie u samen woonde in Colonia Popotlan II in Apopa. U rondde het secundair onderwijs af en oefende verschillende jobs uit in El Salvador, waaronder in een supermarkt, een kredietagentschap, een crèche en tenslotte bij de gemeente van Apopa. Toen u als secretaresse bij de gemeente werkte moest u vaak mee met uw bazin naar verschillende buurten van Apopa om projecten te overzien. Ergens in september of oktober 2018 werd een van uw collega's benaderd door bendeleden toen jullie naar een van de buitenwijken van Apopa moesten gaan om daar enkele projecten te bekijken. Een groep gewapende mannen joeg jullie toen weg. Sindsdien was u erg bang om naar de verschillende gemeentes te gaan.

Op 19 november 2018 vertrok u rond half 6 in de ochtend naar uw werk om een seminarie bij te wonen. Op de weg naar de bushalte was u getuige van een incident waarbij twee bendeleden een jongeman op straat in elkaar sloegen. U stapte door naar de bushalte en deed of u niets zag. Toen u later die dag terug naar huis keerde hoorde u van uw broer dat de politie de daders al een tijdje aan het zoeken was, omdat de in elkaar geslagen jongen uiteindelijk gestorven was. U hoorde achteraf ook dat het slachtoffer van een andere wijk afkomstig was. Op 25 november kwam een gewapend bendelid van de 18 – u herkende hem als een van de aanvallers van het incident – bij u langs en hij betrad uw woning terwijl u met uw twee dochters thuis was. Hij zei dat hij achter u en uw dochters zou aankomen als u met de politie zou spreken over het incident waarvan u getuige was en hij voegde toe dat hij wist dat u uw dochters soms alleen thuis liet. U antwoordde dat u niets had gezien en na een laatste waarschuwing ging de man weg. Daarna zag u alsmaar meer bendeleden aan uw huis en ook uw dochter vertelde dat ze sindsdien meer gewapende bendeleden zag nabij het huis. Omdat u voelde dat u in het oog gehouden werd, vertrok u op 2 december uit uw woning en ging u met uw dochters naar het huis van uw zus in Colonia Santa Rossa in Cuscatancingo. Daar voelde u zich echter ook niet veilig omdat dezelfde bende daar de controle heeft en om die reden besloot u om uit El Salvador te vertrekken. Op 6 maart 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u op 19 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u tijdens het persoonlijk onderhoud de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten en geboorteaktes van uw twee dochters, uw huwelijksakte, een tewerkstellingsattest, een ontslagbrief en uw belastingkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u door een bendelid werd bedreigd naar aanleiding van het feit dat u getuige was geweest van een incident waarbij twee bendeleden een jongen in elkaar sloegen op straat. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat er verschillende elementen zijn die de aannemelijkheid van uw verklaringen op de helling zetten en, bovendien, dat de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn.

Volgens uw verklaringen was u op 19 november 2018 getuige van een incident waarbij een jongen op straat in elkaar geslagen werd door twee bendeleden (CGVS, p. 10). Echter, tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat het op 15 november was (DVZ Vragenlijst, nr. 5). Gevraagd hoe u deze tegenstrijdigheid verklaart, antwoordt u dat het de 19e was, dat u niet weet waarom u de eerste keer zei dat op het 15 november was en dat u het zich niet herinnert (CGVS, p. 10). U verklaart voorts dat u die dag, toen u terug thuis kwam van uw werk rond vijf of zes uur in de namiddag, hoorde van uw broer en burens dat de politie was langsgekomen in de wijk om mensen te ondervragen over het incident en onderzoek te doen naar de daders (CGVS, p. 11 en 13). De politie is echter nooit met u persoonlijk komen spreken (CGVS, p. 15), wat bevreemdend is. Daarbij blijkt u weinig details te kennen van het incident en het optreden van de politie nadien. Zo weet u niet of er nog andere getuigen waren van het incident en of bendeleden hen ook zijn gaan opzoeken thuis. U heeft daar achteraf ook niet naar gevraagd bij de buurtbewoners (CGVS, p. 11). U kan bovendien zeer weinig vertellen over het slachtoffer van het incident (CGVS, p. 11-12). Dat u niet meer probeerde te weten te komen over het slachtoffer of over andere getuigen die mogelijks problemen kregen naar aanleiding van het incident is bevreemdend, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk over het incident en het optreden van de politie werd gepraat onder de buurtbewoners. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u niet weet of een van de daders werd opgepakt naar aanleiding van het incident (CGVS, p. 19). Er kan echter verwacht worden dat u ook hierover meer informatie had proberen in te winnen, te meer aangezien uw moeder nog in de buurt woonde en u bij haar navraag had kunnen doen over de afloop van het incident.

U verklaart voorts dat, nadat een van de bendeleden op 25 november bij u thuis was langsgekomen om te zeggen dat u niet met de politie mocht praten, u het gevoel had dat uw huis meer in de gaten gehouden werd (CGVS, p. 9 en 14). Gevraagd om welke reden u het gevoel kreeg dat u sindsdien meer werd gecontroleerd door de bendeleden, antwoordt u dat u hen vaker dichtbij het huis zag, dat ze langer bleven staan en dat ze soms wapens achterlieten achteraan het hek van uw huis (CGVS, p. 16-17). Dat de bendeleden rondom uw huis stonden om u specifiek in de gaten te houden naar aanleiding van het feit dat u getuige was van het incident is een louter blote bewering. Deze persoonlijke hypothese staat niet met concrete elementen. U verklaart immers dat de bendeleden altijd in de straat rondgingen en dat de bendeleden die u zag na het incident dezelfde personen waren als voorheen (CGVS, p. 16). Dit wijst er niet op dat ze u vanaf dan specifiek viseerden, te meer omdat ze u of uw dochters sindsdien nooit meer hebben aangesproken of lastiggevallen, hoewel jullie wel nog buiten kwamen (CGVS, p. 16-17).

Naast deze bevreemdende elementen in uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat, wat er ook van zij, de door u beweerde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De bedreiging bij u thuis betreft immers een eenmalig feit en u heeft voor of na dit incident nooit andere problemen gehad met bendeleden. Weliswaar verklaart u dat u als werknemer van de gemeente Apopa een keer werd tegengehouden door bendeleden in 2018 toen u projecten in de buitenwijken van Apopa ging bezoeken. Echter, hoewel u samen met uw collega's de wijk moest verlaten, werd u niet persoonlijk aangesproken. Bovendien had u naar aanleiding van deze gebeurtenis, of omwille van uw werk voor de gemeente in het algemeen, geen verdere problemen met bendeleden (CGVS p. 7-8).

Volgens uw verklaringen bent u na de bedreiging bij u thuis op 25 november gewoon blijven verder werken en bleef uw dochter naar school gaan tot het einde van het schooljaar op 28 november (CGVS, p. 12 en 17). In de week waarin jullie nog in Apopa verbleven, kenden jullie geen problemen meer met de bendeleden. U verklaart weliswaar dat u voorzorgsmaatregelen nam en dat uw dochters niet alleen naar buiten mochten gaan. Toch stelt u even later dat u uw dochter niet altijd naar school kon begeleiden omdat jullie op andere uren vertrokken, maar dat zij niet meer werd aangesproken op de momenten dat ze alleen het huis uit ging (CGVS, p. 17-18). Ook nadat u op 2 december uit Apopa vertrok en voor zo'n drie maanden bij uw zus in Cuscatancingo ging wonen hebt u geen problemen meer gekend met bendeleden, ook al legde u dagelijks een lange weg af naar Apopa en terug (CGVS, p. 18-19). U verliet El Salvador uiteindelijk pas ongeveer 3,5 maanden na het incident waarvan u getuige was en waardoor u thuis eenmaal bedreigd werd.

Dat u buiten een eenmalige bedreiging bij u thuis geen problemen kende met bendeleden in El Salvador, noch voor het incident noch in de periode nadien, en dat u verschillende maanden wachtte om het land te verlaten, wijst er derhalve op dat uw problemen onvoldoende ernstig zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart en paspoort, de paspoorten en geboorteaakten van uw kinderen, alsook uw huwelijksakte, belastingkaart, tewerkstellingsattest en ontslagbrief, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteit of beroep worden hier immers niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt het niet eens te kunnen zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft vervolgens een korte theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Daarna stelt zij het volgende over haar asielaanvraag en vluchtmotieven:

"4.2.1. Aangaande het incident waarvan verzoekster getuige was

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het incident waarvan verzoekster getuige is geweest onvoldoende zwaarwichtig zou zijn en dat er ook zou blijken dat de verklaringen van verzoekster hierover niet geloofwaardig zijn en er sprake is van tegenstrijdige verklaringen.

De verzoekster kan het met een dergelijke motivering niet eens zijn.

a) Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal op dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het incident waar zij getuige van was, had plaatsgevonden op 15 november 2018 terwijl zij op haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit incident plaatsvond op 19 november 2018.

Verzoekster is formeel en volhardt in de verklaringen die zij heeft afgelegd bij het Commissariaat-Generaal, waarbij zij verklaarde dat het incident zich heeft voorgedaan op 19 november 2018.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft zij ook verklaard dat zij goed herinnert waarom het incident op die exacte datum is gebeurd.

Zo verklaarde zij als volgt:

"Hoe komt het dat u het zich zo exact herinnert dat het de 19e november was? Ik herinner me dat zo precies omdat ik toen die vorming, dat seminarie had. Dat doen ze meestal op het einde van het jaar."

(zie gehoor CGVS, blz. 10)

Het kan verzoekster niet verweten worden dat zij hier eventueel een fout in heeft gemaakt bij haar eerste gehoor bij DVZ, gelet op de werking van zulke gehoren en de snelheid waarmee zulke gehoren worden afgenomen.

Eén enkele vergissing mag er niet toe leiden dat verzoeksters problemen plots ongeloofwaardig worden geacht. Vergissen is uiteraard menselijk.

b) Verder motiveert het Commissariaat-Generaal dat verzoekster weinig informatie kan verstrekken omtrent het onderzoek van de politie naar het incident en de daders.

Zo stelt het Commissariaat-Generaal in haar bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat de politie nooit verzoekster persoonlijk heeft ondervraagd.

Verzoekster wenst hierop te repliceren door te stellen dat de politie in de buurt verschillende huiszoekingen had verricht n.a.v. het incident, maar dat de politie niet wist dat zij getuige was geweest van het incident.

Verzoekster was ook gaan werken, en heeft de politie op dat moment ook niet gesproken.

Zij verklaarde dit ook zo tijdens haar persoonlijk onderhoud:

"Hebt u achteraf niet gevraagd in de buurt of er nog andere mensen waren die het incident hadden gezien en daar ook problemen door hadden gekregen? Nee, maar toen ik terug thuis kwam van die vorming, om 5 of 6 uur in de namiddag, kwam ik wel te weten van een van mijn broers dat de politie de daders al een hele tijd had zitten zoeken. Omdat die jongen was gestorven. Hij vroeg me of ik het had gezien en ik zei van wel."

(zie CGVS gehoor, blz. 11)

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dan ook duidelijk dat de politie een onderzoek in de wijk was gestart naar aanleiding van het incident, doch zonder dat verzoekster als hoofdgetuige geïnterviewd werd, wat ook niet kon, want verzoekster heeft nooit met de politie gesproken over het incident, uit angst voor represailles van bendeleden.

De motivering van het Commissariaat-Generaal raakt kant noch wal, als zij stelt dat ze het bevreemdend vinden dat verzoekster nooit werd ondervraagd. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat de politie een rondvraag aan het houden was in de buurt van het incident, in de hoop eventueel specifieke getuigen te zoeken.

Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster heeft verklaard dat, vooreerst, de politie op de hoogte was van het feit dat zij getuige was van het incident en vervolgens, dat de politie de intentie had om verzoekster specifiek hierover te ondervragen.

Het Commissariaat-Generaal verdraait hier de verklaringen van verzoekster om deze dan achteraf tegen haar te gebruiken, wat niet getuigt van enig zorgvuldig onderzoek.

c) Verder wordt verzoekster verweten dat zij weinig informatie heeft over wat er nadien nog gebeurd is met betrekking tot het incident, o.a. met het slachtoffer of dat er bendeleden zouden zijn gearresteerd.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze motivering.

Vooreerst blijkt duidelijk uit het persoonlijk onderhoud en verzoeksters verklaringen, dat zij leefde met een enorme angst, omwille van het feit dat zij getuige is geweest van het incident. Uiteraard gaat verzoekster dan niet in haar buurt, die nota bene onder controle is van de benedeleden die verantwoordelijk zijn voor het incident, gaan rondvragen naar wat er exact gebeurd is, om zo geen aandacht te wekken van benedeleden uit de buurt.

Uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 blijkt namelijk dat personen die getuigen zijn geweest van incidenten gepleegd door benedeleden, zich aan represailles kunnen verwachten:

"Witnesses and victims of crimes committed by gangs and other organized criminal groups in El Salvador have reportedly been killed by the perpetrators to ensure their silence, even when they have not sought to formally denounce those crimes to the authorities. Those who do denounce the crimes, or who otherwise cooperate with the authorities against gangs or other organized crime groups as 'informants', are reportedly pursued for their 'betrayal', often along with their family members, even when placed in a witness protection programme. Persons giving evidence against corrupt members of the security forces have also reportedly been targeted and killed, even as protected witnesses."

(zie bijlage, stuk 2)

Het kan verzoekster dan ook niet verweten worden dat zij niet heeft geprobeerd om meer informatie te vergaren omtrent het incident waarvan zij getuige was, gelet op de repercussies die er kunnen gelden van de benedeleden. Een low-profile houden blijkt in zulke gevallen van cruciaal belang te zijn.

Verzoekster wenste ook geen extra informatie aan haar moeder te vragen, gelet op de zwakke gezondheidssituatie van haar moeder, die lijdt aan suikerziekte en die ook heel erg lijdt onder de situatie, nu haar dochter en kleindochters het land hebben moeten ontvluchten.

Indien verzoekster nog bijkomende informatie zal vernemen, zal zij niet aarzelen om deze aan uw Raad over te maken.

4.2.2. Aangaande het bezoek van de benedeleden bij verzoekster thuis op 25 november 2018

Vervolgens motiveert het Commissariaat-Generaal in de bestreden beslissing dat het feit dat de benedeleden verzoeksters huis in de gaten hielden, louter een blote bewering betreft die verzoekster op geen enkele wijze staft.

Verzoekster wenst te volharden in de verklaringen die zij hieromtrent heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal.

Zij vraagt zich ook terdege af hoe zij dient te bewijzen dat de benedeleden haar viseerden. Wat het Commissariaat-Generaal vraagt is onmogelijk. Indien verzoekster naar de politie was geweest, terwijl de benedeleden haar doen en laten in het oog hielden, was zij zeker ook een slachtoffer geworden, zoals hierboven al werd aangehaald in de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, (zie supra)

Verzoeksters verklaringen hieromtrent zijn ook niet tegenstrijdig, waardoor zij wel degelijk als geloofwaardig dienen te worden beschouwd.

Zij verklaarde onder meer:

"(...)"

(zie CGVS gehoor, blz. 16)

Nergens uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat hier geen geloof aan gehecht zou mogen worden. De bewijslast die het Commissariaat-Generaal vraagt in hoofde van verzoekster is onredelijk.

Het is niet zo omdat verzoekster of haar dochters hierna niet rechtstreeks meer werden aangesproken, dat zij niet in de gaten werden gehouden door de benedeleden, want zoals uit de verklaringen van verzoekster duidelijk blijkt, werd zij wel degelijk geviseerd door de benedeleden omwille van het feit dat zij als getuige werd beschouwd van het incident.

Het Commissariaat-Generaal is onredelijk in haar motivering en legt de volledige bewijslast bij verzoekster, zonder rekening te houden met hetgeen verzoekster wel verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vw.

Dat verzoekster minstens erkend had dienen te worden, ondergeschikt had haar de subsidiaire beschermingsstatus dienen toegekend te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden."

Vervolgens citeert verzoekster artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt zij hiermee niet akkoord te kunnen gaan.

Zij wijst erop dat zij werkzaam was als secretaresse bij de gemeente Apopa en dat zij bijgevolg verschillende projecten die werden opgericht door de gemeente diende te overzien. Dit maakt volgens haar dat zij, als werkneemster van de lokale overheid, een kwetsbaar profiel heeft. Nergens in de bestreden beslissing wordt hiermee rekening gehouden, aldus verzoekster, die er ook nog op wijst dat verwerende partij zelf naar de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR verwijst, waaruit "*wel degelijk blijkt dat het bendegegeweld in El Salvador van dien aard is dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict en dat het willekeurig geweld hierbij niet uit het oog dient te worden verloren*". Voorts haalt zij aan dat het "*Human Rights Watch Report 2019*" al schreef dat bendegegeweld voor een groot deel gericht is tegen personen die samenwerken met de overheid, waarna zij uit dit rapport een passage citeert. Zij betoogt dat de commissaris-generaal haar werk in El Salvador niet betwist en stelt dan ook verwonderd te zijn dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen enkel verder onderzoek heeft gedaan naar haar profiel als tewerkgestelde bij de gemeente Apopa, temeer nu zij verklaarde in het verleden reeds problemen te hebben gekend met bendeleden toen zij in de buurt bepaalde overheidsprojecten ging overzien. Zij meent dat het niet is omdat zij daarna geen problemen meer heeft gekend, dat zij in de toekomst door haar werk als ambtenaar niet een specifiek profiel heeft dat door bendeleden zal worden gevisieerd.

Voorts laat verzoekster gelden dat de voornoemde '*Guidelines*' van UNHCR wel degelijk aantonen dat het bendegegeweld uit El Salvador kan leiden tot een ernstige bedreiging voor het leven en wel degelijk kan vallen onder de criteria van het Verdrag van Genève. Zij citeert hieruit een passage en laakt het feit dat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het willekeurig geweld in El Salvador, noch met de nood hierdoor aan subsidiaire bescherming.

Verder stelt verzoekster dat El Salvador op de derde plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld en dat ook het "*OSAC El Salvador 2019 Crime & Safety Report*" duidelijk stelt dat het geweld in El Salvador zeer precair is en dat het geweld er welig tiert, waarna zij twee passages uit dit rapport citeert. Zij laat gelden dat het geweld volgens bronnen, mede omwille van dit aanhoudende bendegegeweld in El Salvador, toch aanvaard moet worden als willekeurig geweld, zoals ook geponeerd wordt door het Georgetown Institute for Women and Peace, waaruit zij vervolgens citeert en afleidt dat het CGVS zich niet kan verschuilen achter de motivatie dat hier enkel sprake zou zijn van een precair crimineel geweld dat niet ressorteert onder het Verdrag van Genève. Er is aldus volgens verzoekster sprake van een binnenlands gewapend conflict.

Daarnaast laat verzoekster gelden dat een recent rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch aantoont dat "*returnees*" naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Zij citeert een passage uit dit rapport en voert aan dat dit rapport, hoewel het voornamelijk de focus legt op Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, het risico voor asielzoekers uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst aantoont, alsook dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld en bij terugkeer ook door die bendeleden worden gedood.

Tenslotte wijst verzoekster er nog op dat niet enkel het algemeen bendegegeweld van dien aard is dat er dient te worden besloten tot het bestaan van willekeurig geweld, maar dat de grootste slachtoffers van dit bendegegeweld bestaan uit vrouwen. Het seksueel en psychisch geweld dat bendeleden gebruiken tegen vrouwen is immers van een dermate hoog niveau en zorgt ervoor dat duizenden vrouwen al in aanraking zijn gekomen met één of andere vorm van seksueel geweld, aldus verzoekster, die ter staving hiervan enkele passages citeert uit het internetartikel "*How violence affects women in El Salvador*". Verzoekster wijst erop dat zij twee minderjarige dochters heeft en verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gedaan naar het risico dat zij en haar dochters lopen om het slachtoffer te worden van seksueel en psychisch geweld door bendeleden, terwijl uit de informatie die zij aanbrengt, blijkt dat hier een reëel risico op bestaat. Jonge vrouwen worden in El Salvador immers meermaals het slachtoffer van seksueel geweld, uitgeoefend door bendeleden, aldus verzoekster, die dit toelicht aan de hand van twee passages uit het artikel "*In El Salvador, violence is driving girls to kill themselves*" uit Pulitzer Center van 15 mei 2019. Verzoekster acht het duidelijk dat zij en haar minderjarige dochters behoren tot een kwetsbare groep van personen die een hoog risico lopen op geweld door bendeleden en citeert nog een passage uit de voornoemde '*Guidelines*' van UNHCR waaruit zou blijken dat kinderen in El Salvador omwille van het aanhoudende bendegegeweld een verhoogd risico lopen op geweld.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (stuk 2);
- het “*World Report 2019 El Salvador*” van Human Rights Watch (stuk 3);
- het artikel “*Data shows scale of gang killings in Central America*” uit *The New Humanitarian* van 28 februari 2020 (stuk 4);
- het “*El Salvador 2019 Crime & Safety Report*” van OSAC (stuk 5);
- de policy brief “*Gang Violence and Armed Conflict: A new perspective on El Salvador*” van GIWPS van november 2018 (stuk 6);
- het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 7);
- het persartikel “*How violence affects women in El Salvador*” uit *LAWG* (stuk 8);
- het artikel “*In El Salvador, violence is driving girls to kill themselves*” van Pulitzer Center van 15 mei 2019 (stuk 9).

2.2.2. Bij een op 20 mei 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet neergelegde aanvullende nota voegt verzoekster enkele krantenartikelen waaruit zou blijken dat er reeds geruime tijd medewerkers van de gemeente Apopa willekeurig vermoord worden door bendeleden (stuk 1), een bewijs van haar tewerkstelling bij de gemeente Apopa (stuk 2) en een dreigbrief (stuk 3).

2.2.3. Op 7 december 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.2.4. In een op 14 december 2020 neergelegde aanvullende nota refereert verzoekster aan tal van rapporten en persartikels over geweld (tegen vrouwen) in El Salvador, aan de “*Conventie van Istanboel*” en aan het arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 van de Raad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de problematiek waardoor zij verklaart El Salvador te hebben verlaten geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) er verschillende elementen zijn die de aannemelijkheid van haar verklaringen op de helling zetten en de feiten die zij aanhaalt bovendien onvoldoende zwaarwichtig zijn om de status van subsidiaire beschermde op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet toe te kennen en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de

uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat zij op 25 november 2018 door een bendelid werd bedreigd naar aanleiding van het feit dat zij op 19 november 2018 getuige was geweest van een incident waarbij twee bendeleden op straat een jongen dood sloegen. Dit bendelid zou gezegd hebben dat hij achter verzoekster en haar dochters zou aankomen als zij met de politie zou spreken over het incident waarvan zij getuige was. Verzoekster haalde tevens aan dat zij als secretaresse werkte voor de gemeente Apopa en dat ergens in september of oktober 2018 een van haar collega's benaderd werd door bendeleden toen zij naar een van de buitenwijken van Apopa moesten gaan om daar enkele projecten te bekijken en dat een groep gewapende mannen hen toen wegjoeg.

Daargelaten de vraag of de door verzoekster aangehaalde problemen betrekking hebben op één van de criteria van het Verdrag van Genève en of verzoekster deze problemen aannemelijk heeft gemaakt, stelt de Raad vast dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in aanmerking te worden genomen. De commissaris-generaal wijst er wat dit betreft in de bestreden beslissing terecht op dat de bedreiging die verzoekster thuis had ondergaan een eenmalig feit betrof en dat verzoekster daarvoor of daarna nooit andere problemen heeft gehad met bendeleden. Hierbij werd rekening gehouden met verzoeksters verklaring dat zij als werknemer van de gemeente Apopa in 2018 een keer werd tegengehouden door bendeleden toen zij in de buitenwijken van Apopa projecten ging bezoeken en samen met haar collega's gedwongen werd de wijk te verlaten, doch werd terecht geoordeeld dat verzoekster toen niet persoonlijk werd aangesproken en bovendien naar aanleiding van deze gebeurtenis, of omwille van haar werk voor de gemeente in het algemeen, geen verdere problemen had met bendeleden. De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing verder als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u na de bedreiging bij u thuis op 25 november gewoon blijven verder werken en bleef uw dochter naar school gaan tot het einde van het schooljaar op 28 november (CGVS, p. 12 en 17). In de week waarin jullie nog in Apopa verbleven, kenden jullie geen problemen meer met de bendeleden. U verklaart weliswaar dat u voorzorgsmaatregelen nam en dat uw dochters niet alleen naar buiten mochten gaan. Toch stelt u even later dat u uw dochter niet altijd naar school kon begeleiden omdat jullie op andere uren vertrokken, maar dat zij niet meer werd aangesproken op de momenten dat ze alleen het huis uit ging (CGVS, p. 17-18). Ook nadat u op 2 december uit Apopa vertrok en voor zo'n drie maanden bij uw zus in Cuscatancingo ging wonen hebt u geen problemen meer gekend met bendeleden, ook al legde u dagelijks een lange weg af naar Apopa en terug (CGVS, p. 18-19). U verliet El Salvador uiteindelijk pas ongeveer 3,5 maanden na het incident waarvan u getuige was en waardoor u thuis eenmaal bedreigd werd.”

Aldus heeft verzoekster, behalve een eenmalige bedreiging bij haar thuis op 25 november 2018, geen problemen gekend met bendeleden in El Salvador. Uit niets kan blijken dat verzoekster, die nooit met de politie heeft gesproken over het incident waarvan zij beweert getuige te zijn geweest, bij terugkeer naar El Salvador verdere problemen zou kennen met het bendelid (of diens bende) dat haar bedreigd had. Dit kan alvast niet blijken uit de door haar in de loop van de administratieve procedure voorgelegde stukken (administratief dossier, stuk 15, map met 'documenten'). Haar identiteitskaart en paspoort, de paspoorten en geboorteakten van haar kinderen, haar tewerkstellingsattest, ontslagbrief, belastingkaart en huwelijksakte hebben immers geen betrekking op de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten, doch slechts op haar nationaliteit, reisweg, identiteit of beroep, die *in casu* evenwel niet ter betwisting staan.

Door in het verzoekschrift nog te verwijzen naar een passage uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 (stukkenbundel verzoekster, stuk 2), waaruit zou blijken dat personen die getuige zijn geweest van door bendeleden gepleegde incidenten zich aan represailles kunnen verwachten, doet verzoekster aan het voorgaande geen afbreuk. Een loutere verwijzing naar haar profiel volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond, wat in de voornoemde Guidelines overigens wordt bevestigd:

“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that ‘informants’, witnesses and victims of crimes committed by gangs and other organized criminal groups or by members of the security forces may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed)

political opinion, or on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.”

Bij haar op 20 mei 2020 neergelegde aanvullende nota voegt verzoekster een dreigbrief (aanvullende nota 20 mei 2020, stuk 3), die bij haar huis in El Salvador door de bendeleden in december 2019 zou zijn achtergelaten. Het betreft een handgeschreven document dat noch ondertekend, noch gedateerd is. Een dergelijk schrijven kan eenvoudig in scène zijn gezet en van om het even wie afkomstig zijn en biedt dan ook geen enkele waarborg wat betreft de authenticiteit ervan. Frappant is hierbij overigens dat in dit schrijven gesteld wordt dat ze verzoeksters familie gaan afpersen, doch dat verzoekster in haar op 15 december 2020 neergelegde aanvullende nota, waarin zij een actualisatie wenst door te voeren van haar persoonlijke situatie in El Salvador en daarbij aangeeft dat zij enkel nog vrouwelijke familieleden in El Salvador heeft wonen, nergens stelt dat haar familie inmiddels ook effectief wordt afgeperst. De Raad wenst verzoekster er bijkomend aan te herinneren dat zij er ingevolge de op haar rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van haar vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Blijkens haar uiteenzetting in haar op 20 mei 2020 neergelegde aanvullende nota werd deze dreigbrief in december 2019 bij verzoekster thuis achtergelaten en zou verzoeksters zus haar dit pas hebben verteld nadat verzoekster had verteld dat ze in België een weigeringsbeslissing had gekregen. Gelet op de ernst van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hecht de Raad hieraan geen geloof. Het kan *in casu* dan ook niet ernstig worden genoemd dat verzoekster middels een aanvullende nota in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die zij reeds veel eerder in de procedure had kunnen verkrijgen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst (en de geloofwaardigheid) van de door haar voorgehouden vrees. Waar verzoekster bij haar aanvullende nota van 20 mei 2020 nog een bewijs van tewerkstelling voegt waarin wordt bevestigd dat zij *“in 2019 haar werk heeft gestaakt vanwege problemen van onveiligheid en bedreigingen door groepen buiten de wet, die haar leven dreigden te wagen”* (aanvullende nota 20 mei 2020, stuk 2), stelt de Raad vast dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dat de problemen die erin worden vermeld weinig specifiek worden weergegeven, zodat ook dit document geen ander licht kan werpen op de voorgaande vaststellingen.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift nog op dat zij werkzaam was als secretaresse bij de gemeente Apopa en dat zij bijgevolg verschillende projecten diende te overzien die door de gemeente werden opgericht, wat volgens haar maakt dat zij als werknemster van de lokale overheid een kwetsbaar profiel heeft. Zij verwijt de commissaris-generaal hiernaar geen verder onderzoek te hebben gedaan. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden heeft vastgesteld dat zij als werknemer van de gemeente Apopa in 2018 een keer werd tegengehouden door bendeleden toen zij in de buitenwijken van Apopa projecten ging bezoeken en samen met haar collega's gedwongen werd de wijk te verlaten, doch hierbij niet persoonlijk werd aangesproken en bovendien naar aanleiding van deze gebeurtenis, of omwille van haar werk voor de gemeente in het algemeen, geen verdere problemen met bendeleden had. De Raad herhaalt dat een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Door er louter op te wijzen dat zij bij de gemeente was tewerkgesteld en te herhalen dat zij een keer bij het overzien van een project problemen heeft gekend met bendeleden en voorts algemene informatie over bendegeweld tegen personen die samenwerken met de overheid (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) en enkele krantenartikelen over medewerkers van de gemeente Apopa die willekeurig vermoord werden door bendeleden (aanvullende nota 20 mei 2020, stuk 1) aan te halen, waaruit geenszins kan blijken dat in El Salvador alle personen die bij een overheid zijn tewerkgesteld vervolgd worden, blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

Voorts stipt verzoekster in haar verzoekschrift nog aan dat het rapport *“Deported to Danger”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stukkenbundel verzoekster, stuk 7) aantoont dat *“returnees”* naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Op basis van deze landeninformatie kan evenwel niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat zij naar aanleiding van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijst (stukkenbundel verzoekster, stuk 7) gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een

specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekster toont allerm minst aan dat zij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielp procedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Ten slotte wijst verzoekster er in haar verzoekschrift nog op dat vrouwen het grootste slachtoffer zijn van het (seksueel en psychisch) bendegeweld in El Salvador. Zij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gedaan naar het risico dat zij en haar twee minderjarige dochters lopen om het slachtoffer te worden van seksueel en psychisch geweld door de bendeleden. Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure gewag heeft gemaakt van problemen van die aard die zij of haar dochters zouden hebben meegemaakt in El Salvador, noch dat zij dergelijke bedreigingen hebben gekregen, zodat het niet ernstig is de commissaris-generaal te verwijten daarnaar geen onderzoek te hebben gevoerd. De Raad herhaalt nogmaals dat een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift en bij haar aanvullende nota van 15 december 2020 gevoegde landeninformatie blijkt niet dat er in El Salvador sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van (seksueel en psychisch) bendegeweld. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, en te stellen dat zij een alleenstaande vrouw is met twee minderjarige dochters die in El Salvador enkel nog vrouwelijke familieleden heeft wonen, blijft verzoekster daartoe in gebreke. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ingevolge artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de partijen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen. Te dezen refereert verzoekster in haar aanvullende nota van 15 december 2020 naar tal van algemene rapporten en persartikels die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing – er wordt zelfs een rapport van 2011 aangehaald – en die dus niet in aanmerking kunnen worden genomen als nieuwe elementen in de zin van voornoemde bepaling. De mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota heeft immers tot doel de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen.

Voor zover verzoekster in haar op 15 december 2020 neergelegde aanvullende nota nog betoogt dat nergens uit blijkt dat een gedegen onderzoek is gevoerd conform artikel 60 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, voert zij een nieuw middel aan dat niet in het verzoekschrift werd ontwikkeld. Er wordt voorts geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoekster zou hebben verhinderd dit middel in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen.

Waar verzoekster in haar op 15 december 2020 neergelegde aanvullende nota nog verwijst naar het arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 van de Raad en aanvoert dat zij heeft aangetoond dat zij zich bij een terugkeer naar El Salvador niet zal kunnen beroepen op enige overheidsbescherming, wijst de Raad erop dat vermits de door haar voorgehouden problemen in El Salvador onvoldoende zwaarwichtig zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

De hierboven nog niet besproken stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en vermelden noch verzoekster, noch haar dochters. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoekster tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van haar verzoek onder punt 2.3.2 van dit arrest, waarbij eveneens moet worden vastgesteld dat de door haar aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat verzoekster niet kan volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van vijftientig januari tweeduizend eenentwintig door de 4de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. MAES,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS